

Dobrý den, pane generále

Dobrý den

V jednom rozhovoru jste řekl, že největším vyznamenáním pro vojáka je, když si od něj někdo nechá krýt záda. Teď spolu sedíme ve škole, byla pro vás škola bezpečným místem?

Škola, do které jsem chodil já tak byla samozřejmě bezpečná uvnitř, ne tak úplně okolo, protože já jsem chodil do školy na Kladně ve čtvrti Staré Kročehlavy a to byla taková trochu divočejší čtvrt, takže tam byli rvačky před školou byli skoro na denním pořádku. Ale uvnitř byla stejně bezpečná jako ta vaše.

V čem byla armáda jiná před rokem 1989?

To bylo úplně něco jiného. Taky se to jmenovalo armáda, ale byla postavená opravdu úplně jinak. Už jenom tím, že dnešní armáda je profesionální to znamená, že do ní chodí pouze dobrovolníci, že jsou to lidi, kteří chtějí sloužit, vědí proč nejen kvůli tomu, že ono to pro ně představuje nějakou sociální jistotu a výdělek, ale ta práce je baví něco jim přináší a proto jsou taky schopni do ní vložit mnohem víc než do ní vkládali třeba dříve vojáci sloužící povinně tedy vojáci základní služby, ale nakonec i mnoho vojáků z povolání, kteří tehdy sloužili, tak je to třeba už ani nebavilo, protože tehdy ten závazek byl vlastně na celý život a z armády se moc odejít nedalo a ti, kteří by třeba už rádi udělali nějakou změnu, ale museli zůstat no tak to dělali z donucení a tak to takhle občas vypadalo, takže celá ta atmosféra v armádě je jiná a co je výrazněji je to, že máme dnes možnost jako naše armáda sdílet to dobré i zlé s našimi spojenci a přece jenom, když jste ve společnosti dalších devět a dvaceti států se kterými máte možnost sdílet to co se vám daří vyhýbat se slepým uličkám to co oni si už vyzkoušeli a vy nemusíte opakovat, tak je to úplně něco jiného, takže ta armáda opravdu dnes vypadá úplně jinak a to nemluvím o tom, že mají jiný uniformy, že mají novější zbraně ale, ale ta atmosféra vevnitř je úplně jiná.

Ocitl jste se někdy v minovém poli?

Ocitl, ocitl, často, to bylo z důvodu, že nás tam poslali záměrně, protože v bývalé Jugoslávii díky tomu, že tam byli ty tři nepřátelené strany, které si dělali navzájem naschvály. Tak, když jsme se do toho přichomýtlí my jako vojáci OSN, no tak bohužel jsme byli součástí těch jejich naschválů, a často nás poslali někam, kde věděli, že ta cesta třeba je zaminovaná, ale někdy se do toho člověk dostane i omylem prostě v dobré snaze dostat se někam, kde je někdo v problémech, protože my jsme tam byli jako vojáci, kteří měli zajistit, aby nedocházelo k násilnostem a když jsme někde třeba z nějaké zapadlé vesničky měli hlášeno, že se tam děje něco špatného a snažili jsme se k tem lidem dostat, tak jsme se občas dostali, dostali do minového pole. Takže ano, dostal.

Jak dlouho po návratu z války Vám trvalo se vrátit do normálního života?

U mě to byli asi dva až tři měsíce a u některých vojáků to trvá delší dobu u některých méně. V dnešní době vojáci prochází mnohem lepší psychologickou přípravou než to bylo v době, když jsem jel na první misi já.

Jak vnímáte situaci v České republice v roce 1938, měli jsme se bránit?

Já jsem se tomu věnoval mnohokrát z různých úhlů pohledů a můj názor je ano měli jsme se bránit. A i když mnozí říkají, že by to způsobilo obrovskou, obrovskou tragédii, ztráty na životech.

Pravděpodobně ty ztráty by byly, o tom není pochyb, ale pokud se bavíme o obraně vlastní země, tak

se to nedá počítat jako aritmetika. A když se podíváme na příklady jako třeba Finsko-Ruská válka, tak Finsko ve vztahu k tehdejšímu Sovětskému svazu bylo na tom mnohem hůř než my ve vztahu k Německu. A přes to se bránili, a i když se neubránili a po třech měsících ta válka skončila ve prospěch Ruska, tak přes to Finsko zůstalo velice hrdým národem a je jím do dneška a je, i když bylo tehdejším Sovětským svazem poraženo, tak je respektováno, protože se bránilo, takže těch aspektů je mnohem víc. Mnoho z nich je spíš, takových psychologických a myslím si, že to že jsme se nebránili nám hrozně uškodilo.

Našli by se v dnes v české armádě nějakí hrdinové jako byl Kubiš a Gabčík?

Našli a jsou, jsou, takový i dnes a není o tom pochyb a my máme takovou představu, že vlastně to co je dnes se nedá srovnat s tím co bylo dřív, protože z té historie už máme některé lidi tak trochu jako symboly. A ať se týká třeba Masaryka ať se to týká našich parašutistů nebo ať se to týká před deseti lety zesnulého Václava Havla, prostě jsou to ikony, symboly na kterých už se tak trochu nesahá a do dnes si myslíme, že vlastně se ji nemůže nikdo rovnat. Já myslím, že v dnešní armádě, ale nejen v armádě máme spoustu lidí, kteří jsou stejně odhodlaní, stejně odvážní jako byli Gabčík s Kubišem a pokud by byli vystaveni podobné situaci, tak si myslím, že by se zachovali stejně hrdinsky jako oni.

My Vám děkujeme za váš čas, bylo to velmi příjemný rozhovor.

Já Vám děkuji za velice profesionálně provedený rozhovor.

Nashledanou.

Děkuji nashledanou